

truth

jabba, ducka...

... han är bara en sån där jävel man stör sig på, kort och gott. En jävla pajas. En sådan alla gillar. (folk gillar pajaser) och man går dessa gator fram som en lumpen retsticka, en nagel i ögat på hela etablissemanget. Det är bara det att dem fattar det inte. Dem ser det inte på mig. Det är som om jag är osynlig.

Idag när jag väntade på bussen, så kom en sån där galen person fram till mig. Jag har sett honom förut.

Samma röda syntet jacka alla tidigt 90-tal. Inte mycket till varken mustasch eller skägg. Bara ett fåtal strån som han uppenbarligen inte brytt sig om att raka. Svarta ögon smittade av den irrationella vildheten hos en som helt enkelt inte har mycket kvar att förlora. Jag kände igen det jag såg. Och han börjar snacka, och jag liksom bara, jaja, here we fucking go. Så jag står där medans han gafflar. "Känner du Jesus?"

"va? nä"

"jag känner Jesus. Så du har inte känt Jesus?"

"ja, alltså man har ju"

"jag kände Jesus idag"

"aha"

"I kyrkan"

aha en sån tänker jag snabbt, medans jag liksom vänder bort blicken lite grann. Även galan människor märker när dem blir ignorerade.

"Jag grät för Jesus i kyrkan idag"

"mm hm"

"fast alla säger stackars Jesus" nu ler han och skrattar lite, bjuder på ett stort dumt flin. "men han är ju där uppe. Haha och har det bra där. Fast ingen vet vad det är. Ingen har varit där. Så ingen vet något om det"

"nej, antar det det är därför det kallas att tr..."

"men vet du att det var djävulen som räddade mig"

"nej, visste inte det"

"det är sant. Han räddade mig ifrån att bli galen ifrån alla tankarna här uppe" han pekade på huvudet.

"jaså" sa jag artigt men tänkte lite spydigt, ska vi slå vad?

"jo det var en jättehemsk natt. Alla bara skrek åt mig. Jag mådde JÄTTE dåligt" de tvivlar jag inte en sekund på tänkte jag och fortsatte titta lite skeptiskt på honom. Vad är det för typ egentligen? "och då kom djävulen och hjälpte mig"

"hm okej"

han skulle säga något mer men tvekade. Jag vred undan huvudet igen. Vi har sådana i överflöd i Göteborg. Man får en massa tillfällen på att öva hur man skall handskas med dessa. Sedan gick han i väg. Vaggade runt oss, rastlös och vilsen som han är. Stannade och utbyte några ord till med mig. Jag satte mig lutat mot ryggstödet på bänken. Solen träffade mitt ansikte. Jag kisade lite. Han gick vidare. Knackade en finkladd tjej på axeln. Ååå detta kommer bli kul tänkte jag. Hon är en sådan som tror att man kan bara låtsas som att han inte finns så slutar han. BIG MISTAKE! Nu tror han att hon inte hör. Så han HÖJER rösten. Varpå hon tittar bort och liksom åt en kille som står bredvid, troligen hennes pojkvän. Men han vet inte vad han skall säga eller göra. Tittar ner i marken. Varpå hon liksom fnysar lite åt sin "kille" och han bjuder på ett patetiskt litet ursäktande leenden. I tre minuter knackar han henne på axeln och pratar ganska högt, men han skriker inte.

Ni ser till skillnad ifrån henne så har han iallafall hyfs. Hon får också solen i ansiktet, men det gör inget magiskt med henne. Lyser bara upp hennes trötta ögon. Och dem kommer på. Jag går på sist. En smal, snygg men aningen frustrerad tjej står framför mig, och inte stampar med fötterna, men inombords, jag kan känna det. Jag har lust att skratta åt dem allihopa. Fast av olika anledningar. Jag går på. Det finns gott om plats. Så det var det de. Men nu så i efterhand så påminner det mig om en gång vid centralstationen i Göteborg. Typ på väg emot Nordstan. Så kommer en uteliggare raglande, och liksom hytte lite med näven skämtsamt emot oss. Jag och Christian och vem var det mer? Elinor kanske? och vi liksom gav honom en blick som han kände igen.

"Du ni tror att jag bara är en alkoholist" och vi börjar liksom tänka att det kanske va fel av oss att bara döma honom så. "MEN JAG ÄR KNARKARE OCKSÅ, SE!" och ur läderjackan drar han fram två nålar, ni vet vilken sort, vi visste vilken sort. Fan en munk hade vetat vilken sort. "ja, för fan visst stoppa tillbaka dem igen" gurglade jag fram i min argsinta förvåning. "Fan inte här" stötte Christian ur sig. "jaja" tyckte han "jag ville bara visa er, liksom att jag inte bara är en rutten alkis"

"och det har du gjort nu så stoppa ner skiten"

"du" Sa han medans han försökte få ner nålarna i innerfickan ingen. "jag är musiker"

"aha" sa vi och liksom tittade oss omkring som ett gäng nybörjare.

"ah för fan, jag spelar för lite mat. Ni vet. Nåra bärs liksom" å så skrattade han sitt skratt som lätt som åska, så kraftigt och rart var det.

"Jag gillar dem Urahep" fortsatte han... Urahep? jag och Christian såg på varandra och funderade över samma sak. Vilka fan är Urahep? "aha" Christian glimtade till "du menar Uriah heep"

"ah, det var ju det ja sa, Urahep"

vi skrattade. Han log kärvänligt. "är på väg till ett ställe nu, vill ni hänga på?" lite skrämnda så sa vi nej, fast vi sa det på ett sätt så att inte det skulle märkas att vi va lite rädda. Men jag känner så här nu i efterhand. Vi skulle följt med. Fan vilken berättelse det hade varit.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten